

V.

Страхове и грижи. — Исторія на чюжденката болярка.

Измина са пролѣтъ, измина са лѣто безъ да са случе нещо за приказъ въ долината. Въглищаритѣ обработвахъ малкитѣ си нивицы и ходяхъ въ дѣбравата да си горятъ въглища; женитѣ глѣдахъ къщнитѣ си работы и си развѣждахъ много кокошки; а дѣцата току пытахъ не е ли приближило ёще Великъденъ. Но добрата колибарска гостянка виждаше са често пò-угрыжена и натѣжена отъ други пѣтъ. Нейныя старъ и вѣренъ слуга неможеше вѣке сегись — тогись да пѣтува за нея, неможеше да напусне долината защото бѣше досущъ изнемощѣлъ, отъ нѣколко мѣсеца той бѣше сѣ болнавъ. Като приближи ѣсенъ и листытѣ по дръвието хванахъ да жълтѣйтъ, до толкози ослабнѣ щото едвамъ можеше да са претѣтри до пѣтнѣя прагъ за да сѣдне на припѣкъ. Болярката пролѣ много сълзы мълчишкомъ, едно отъ милость за добрия старецъ, друго отъ страхъ и безъ него да неостане. Ней са сбираше душата, като си помыслише че подиръ малко не ще може вѣче да приема новины отъ татковината си, и тѣй